

ISSN 0032 - 2074

LITURGIJSKO - PASTORALNA REVIIJA

SLUŽBA BOŽJA

Godina XLIII. - Split 2003. broj 1

RIJEČ UREDNIŠTVA

Krist, nada svijeta!

Padom Berlinskoga zida završio je *hladni* a započeo drugi, *vrući rat*. Oružje u ruke nisu uzeli samo narodi i različite etničke skupine u međusobnoj borbi, nego se i unutar najrazvijenijih društvenih zajednica osjećaju napetosti, previranja, nasilja... Stalni porast organiziranog kriminala i terorizma u sprezi s politikom i gospodarstvom postao je dio svakidašnjice.

Čovjek današnjice je čovjek koji ističe svoje sposobnosti. Stupanj razvoja omogućuje mu ostvarenje mnoštva želja. Tomu on posvećuje veliku pozornost i upotrebljava svoju misao i usmjeruje djelovanje. Tehnologija mu je omogućila da korjenito promijeni svoja obzorja. Oslobodila ga je dosadašnjih prirodnih i religijskih spona. Sada se osjeća slobodnim pred svojim zamislama i ostvarenjima. Najviše i najčešće po svojim negativnim sklonostima, s ciljem da bi sebi sve podložio. I samu riječ upotrebljava ne kao sredstvo zajedništva, nego gospodarenja. Tehnologija je preuzela veliku moć i, ako se oslobodi zdravih principa, može dovesti do potpunog uništenja. Kršćansku radosnu vijest (*Frohe Botschaft*) nasljeđuje vesela znanost (*Frohe Wissenschaft*), a u svojoj krajnjoj crti uživanje: *carpe diem* – hedonizam.

Čovjek se konačno smatra *slobodnim*. Svatko je, u svojem malenom svijetu, postao knez: *sedet super legem*, stoji iznad zakona. Svatko je kralj, ali bez kraljevstva. Nalazimo se pred novim svijetom i njegovim izazovima, pred kojima može izgledati da kršćanstvo nema što poručiti, da je nemoćno.

Velike su religije stvorile svoju kulturu i određeni način življenja. No, kršćanstvo uvijek ostaje *drugo* u odnosu prema kulturi, kao i Bog koji je uvijek nov i drugi. Kršćanstvo poštuje i procjenjuje svaku kulturu i ne apsolutizira nijednu. Kršćanstvo je kao svjetlo: ne boji stvari svojim svjetlom, nego pridonosi da svaka kultura zasja vlastitim svjetlom. Danas, kada živimo sve slobodnije od povijesnih uvjetovanosti, upali smo u apsolutno ropstvo slike: «najprije gledaš sliku, zatim je oblačiš, pa je jedeš, zatim si slika» (P. Cadigan). I na kraju, zaboravili smo na stvarnost, pa i samoga čovjeka. Kršćanstvo posjeduje istinsku stvarnost, dragocjeno blago koje uvijek ostaje takvo: Boga koji slobodno ljubi čovjeka i čovjeka koji mu zna pokloniti vlastiti život, život u svoj svojoj cjelovitosti.

Duh Utjelovljenja unio je u svijet novi duh: prema Ocu i prema svakom čovjeku. Taj duh iznutra oživljava svaku kulturu, poštuje njezinu posebnost. Sučeljavanje kršćanstva s različitim kulturama je obogaćenje, ali i obogaćivanje njih samih. Umjesto borbe protiv drugih kao protiv neprijatelja, ovo je *kairós*, pogodni trenutak da bismo dostigli ono što nam najviše leži na srcu. Umjesto tužaljki, dobro bi bilo otvoriti oči. Vraćajući se Riječi, možemo ozdraviti od naše *antipatije* prema svijetu, koja je suprotnost Božjem duhu, i tako biti dionici same njegove *supatnje* (*compassio*). Kršćanstvo, umjesto da bude *laudatores temporis acti* - hvalitelj prošlosti - ne smije se tužiti ni na sadašnjost da je postala žrtva *kulture kukanja*, te se zatvoriti u samog sebe, nego se pitati što i kako danas pružiti svijetu iz evanđeoske poruke.

Svijetu u kojem živimo otvaraju se mogućnosti slobode koje do sada nisu bile poznate, ali i prijetnje ropstvom do sada nepoznate. To je naš svijet, proizvod naše zapadne kulture. Trebamo ga cijeliti, ali i pobijediti napast povlačenja u prošlost i težiti shvaćanju vrednota i nedorečenosti našega svijeta da bismo znali pozitivno živjeti i govoriti, pronaći riječ koja daje život. Isključivost gazi vrednote i čovjeka. Kao kršćani koji vjeruju u Riječ koja je tijelom postala, trebamo potražiti i ponuditi nov način govora o vjekovnoj nadi koja jedina spašava. Čovjeku je povjerena njegova sudbina i sudbina svega stvorenoga, ostvarenje ili uništenje, ljubav ili mržnja, mir ili nasilje, život ili smrt: sve ili ništa zavisi od našega *da* ili našega *ne* duhu Utjelovljenja. Riječ Božja je ponuda spasenja koju Ona donosi čitavom svijetu. Istinski kršćanski život postaje svjetlo svijeta, sol zemlje, zajednica života koja može vrijediti i za druge. Na toj se crti može zamišljati kršćanska kultura.

Možda je ovo trenutak da shvatimo ono što oduvijek znamo: Isus čovjeku vraća puninu dostojanstva, istine, slobode i ljubavi. Činjenice koje djeluju na današnjeg čovjeka, a da to često i ne opaža, oblikuju njegov mentalitet, rječnik, vladanje, mogu stvoriti utisak da je današnji čovjek sasvim malo zanimljiv uzorak, slabi kandidat Evandjelja. Mi naprotiv mislimo da su krizni čimbenici *chance* susreta današnjeg čovjeka s Kristom. Svijest čovjekove iskrivljene slike može u njemu biti prigoda da pronade svoju pravu, istinsku sliku, svoje pravo ljudsko lice u Isusu Kristu.

Tko ljubi slobodu kao kruh i sunce, kao život i svjetlo, ne treba se bojati jer će, otvaranjem pameti i srca Riječi, shvatiti bolje svoju budućnost i nju uzljubiti. Znat će se odnositi na nov način sa svjetskim poretkom i pridonijeti oblikovanju nove, evanđeoske kulture s ljudskim licem Sina Čovječjega, slike samoga Boga Oca.

Čovjek, premda je ograničen, teži neograničenosti, samome Bogu. Kršćanstvo se temelji na osobnom odnosu s Ocem koji je ljubav, darovatelj života i milosrđa. Tko je iskusio nezasluženu ljubav, taj može besplatno odgovoriti na ljubav.

Uloga je kršćanina u svijetu da sebe i sve stvoreno vodi Bogu, živi slobodu ljubavi. Čovjek nije gospodar koji sve uzima i uništava. On je sin koji sve prima i tomu se raduje. Sa zahvalnošću promatra izvor - svoga Stvoritelja - poput sv. Franje, pjevača i liturga stvorenoga. Ako primamo, zahvaljujemo i darujemo, sve postaje punina života. Ako uzimamo, posjedujemo i zadržavamo, sve je pripojeno smrti.

Evandjelje nije privatna stvar Crkve. Isus je Spasitelj čovječanstva. Zato je budućnost svijeta i kršćanstva povjerena našem svjedočanstvu koje se treba odlikovati naravnim i nadnaravnim odlikama: ljudskošću, slobodom, odgovornošću, nadom, simpatijom i istinskim odnosima. Zato se treba upitati: kako čitamo i kako živimo Evandjelje? Koliko je Utjelovljena Riječ prisutna u našem javnom, društvenom, političkom životu? Ako Isus zadivljuje, privlači, trebali bismo vjerovati da Kristova zajednica svojim životom treba privlačiti. Ako kršćanski život ima okus Blaženstava, zasigurno će privlačiti. Ako imamo sinovski izgled, svi će u nama gledati braću. U današnjem podijeljenom svijetu potreba solidarnosti, bratstva, nade i zajedništva, sve je očitija. To je življeno svjedočanstvo o kojem drugi mogu reći: «Lijepo je tako živjeti!». Duh nas

čini odgovornima i otvara nas slobodi, ne zakonu. Život Duha rađa novog čovjeka, svjesna svojeg identiteta, da živi u slobodi sinova Božjih i da se aktivno uključuje u ovaj svijet. Osluškujući Isusov glas u Duhu, vjernik postaje kao On, s njegovim stilom života, s njegovim izborima, s njegovim mentalitetom i njegovim duhom.

Da bismo bili znak nade, potrebno je da se na nama odrazi utjelovljeni, raspeti i uskrsli Krist. Kristovim uskrsnućem prestaju ograničenja, na obzorju se pojavljuje zora novoga svijeta koja traži nove ljude. Takvi su ljudi sposobni osloboditi se zemljopisnih, etničkih, političkih i društvenih uvjetovanosti i biti nositelji izvanredne novosti Očeve ljubavi koja nam je pokazana u Sinu.

Neka naš Uskrs bude Uskrsnuće i drugima na novi život!

Ispričavamo se poštovanim čitateljima zbog kašnjenja. Zasiurno ste pročitali u zadnjem broju prošle godine da se glavni urednik oprostio od uređivanja časopisa «Služba Božja». Budući da novi urednik još nije preuzeo uređivanje časopisa, kašnjenje broja je neminovno. Odlučili smo se ipak izdati ovaj broj da Vas obavijestimo da će «Služba Božja» i dalje izlaziti, ali da imate strpljenja. Novi će urednik, zbog službi koje trenutno obnaša, preuzeti časopis na ljeto.